

Arrest

nr. 249 476 van 22 februari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN CUTSEM
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 24 november 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 oktober 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat C. VAN CUTSEM en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 9 mei 2019 België binnen met een paspoort en een identiteitskaart en verzoekt op 20 mei 2019 om internationale bescherming. Op 20 oktober 2020 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en bent geboren te Medellin (dep. Antioquia). In die stad bent u steeds blijven wonen, sinds 2000 in de wijk Buenos Aires. In totaal heeft u zes kinderen, waaronder vijf volwassen kinderen uit een vorig huwelijk. Uit uw volgende relatie met uw vriendin C. G. (...) heeft u één zoon van 19, D. A. G. (...). Zij had eveneens een tweede zoon, M. H. G. (...), uit een vorige relatie, die u altijd beschouwde als uw eigen kind. Qua opleiding heeft u uw middelbaar diploma behaald. Sinds de laatste vijf jaar werkte u als administratieve koerier bij een bank, waarbij u de post bedeede en 's avonds de deuren van het gebouw sloot.

Uw problemen vonden hun aanvang op 20 april 2019 toen u in uw wijk aan het wandelen was. Opeens werd uw naam geroepen door drie mannen in een auto. U ging ernaartoe, waarop zij zeiden dat ze tot een machtige, gewapende groep behoren en u vroegen of u de deuren van de bank kon openen voor hen. Hoewel u weigerde, zeiden ze dat u het moest doen en dat ze later nog contact met u gingen opnemen. Kort daarna belde u uw zus die in België woont, waarop zij u aanspoorde om het land te verlaten en naar haar te komen. Vervolgens vroeg u op 24 april 2019 uw paspoort aan, diende u op 26 april 2019 uw ontslag in en stopte u daar met werken op 30 april 2019. Op 28 april 2019 werd u nog eens met uw naam aangesproken door een aantal onbekenden uit een auto, wanneer u op uw motorfiets aan een verkeerslicht stond. U ging hier niet op in en reed weg door het rode licht.

U verliet op 8 mei 2019 Colombia en reisde met het vliegtuig via Mexico-Stad en Amsterdam naar Brussel. Op 9 mei 2019 kwam u aan in België. Op 16 mei 2019 wendde u zich tot de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en diende u er een verzoek om internationale bescherming in.

U heeft familie in België, te weten uw zus C. T. A. V. (...), die naar Europa kwam omwille van economische drijfveren, en diens zoon J. G. A. (...), die in België geboren is.

Op 1 juli 2019, toen u zich reeds in België bevond, kwam u te weten dat uw stiefzoon M. (...) om het leven kwam bij een verkeersongeval in Medellin. U vermoedt dat er kwaad opzet in het spel is en dat uw belagers voor zijn dood verantwoordelijk zijn. Drie maanden later reisde uw zoon D. (...) eveneens naar België om zichzelf in veiligheid te stellen, hij kwam aan in het Rijk op 2 oktober 2019 en diende op 24 oktober 2019 een verzoek om internationale bescherming in bij de DVZ. Op 1 februari 2020, nog voor het initiële interview, keerde hij terug naar Colombia omdat hij depressief was en bezorgd was om zijn moeder.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming diende u de volgende documenten in: uw internationaal paspoort, uw identiteitskaart, een kopie van uw rijbewijs, een zelfgeschreven brief met uw vluchtrelaas, een USB-stick met informatieve video's over de algemene situatie in Colombia en een video over het dodelijk ongeval van uw stiefzoon, uw vliegtuigreservatie, een attest van uw werk, een kopie van uw ontslagbrief, een kopie van de overlijdensakte van uw stiefzoon, en, als laatste, een bundel ziekenhuisdocumenten van uw stiefzoon.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) wordt geconstateerd dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Conventie van Genève, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, te weten artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

Allereerst moet worden opgemerkt dat uw verklaringen niet volledig consistent zijn met hetgeen u bij de DVZ aangaf en evenmin met de brief die u voorlegde. Op de zetel van het CGVS werd er u gevraagd om gewag te maken van álle incidenten die geleid hebben tot uw vertrek en die maken dat u niet meer

zou kunnen terugkeren naar Colombia. Hierop haalde u één persoonlijk incident aan, namelijk de vermeende aanspreking op straat op 20 april 2019 (CGVS, p.7-8). U bevestigde tot tweemaal toe dat er slechts één gebeurtenis plaatsvond (CGVS, p.8, 9), en ook in uw schrijven wordt enkel dat ene incident vermeld. Nochtans verklaarde u op het eerste onderhoud bij de DVZ dat u 8 dagen later nog eens werd aangeklampt op straat (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Aangezien u, volgens uw verklaringen aldaar, zou afgeleid hebben dat men toen uw routine aan het volgen was, lijkt ook deze gebeurtenis het vermelden waard bij uw tweede interview op het CGVS (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Dit deed u echter niet. Ook in de zelfgeschreven brief, waarin u een ophijsting geeft van uw vermeende vluchtmotieven, wordt met geen woord gerept over een tweede aanspreking (zie document en vertaling toegevoegd aan de groene map van het administratief dossier). Geconfronteerd met voorgaande vaststellingen, antwoordde u dat het die tweede keer niet ging om dezelfde individuen als degenen die u op 20 april 2019 aanspraken (CGVS, p.9). U specificeerde ook dat de personen in kwestie toen uw naam zeiden en vroegen hoe het met u ging, zonder meer, waarop u wegreed door een rood licht (CGVS, p.9). Uit uw verklaringen blijkt niet dat zij u nog gevolgd waren, noch dat u die dag enige problemen ondervond door toedoen van die mensen. Dat deze aanspreking gelinkt zou zijn aan de groep die zich toegang tot de bank wilde verschaffen, is dan ook een vergezochte speculatie van uwentwege, die u overigens op geen enkele manier kunt staven. Wat betreft uw brief, verklaarde u dan weer dat de tweede gebeurtenis er niet in staat, omdat uw neefje in België die zou getypt hebben en het zou gaan om een onoplettendheid van hem (CGVS, p.10). Gezien het blad toen al afgeprint was en u hem niet verder wilde lastigvallen, heeft u de brief niet nogmaals laten wijzigen (CGVS, p.10). Dit argument raakt kant nog wal en biedt geen enkel soelaas voor uw onbetrouwbare verklaringen.

Daarnaast plaatst het CGVS twijfels bij de door u vooropgestelde gang van zaken. Het motief van uw belagers zou zijn om toegang te krijgen tot de bank waar u werkte (CGVS, p.7-8). Verschillende elementen wijzen echter niet in die richting. Zo verklaarde u nog nooit problemen gehad te hebben met bendes of gewapende groepen, dus evenmin in de vijf jaar die u werkzaam was bij de bank (CGVS, p.4, 8). Hetzelfde geldt voor uw collega's (CGVS, p.8). Als een donderslag bij heldere hemel zou u eenmaal aangesproken zijn, niet in de buurt van uw werk, maar wel in de wijk Buenos Aires waar u woonde (CGVS, p.8). Uw belagers waren niet gewapend en het bleef louter bij aansprekingen; bij de DVZ gaf u aan dat zij vriendelijk waren (CGVS, p.9; CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Gevraagd hoe zij een volgende keer contact met u zouden opnemen, zei u dat ze dat daar op dat moment niets over zeiden (CGVS, p.9). Dit is merkwaardig, rekening houdend met het feit dat zij volgens u koste wat het kost toegang wilden tot de bank. Nog vreemder is dat de belagers na die ene aanspreking schijnbaar alle interesse in u verloren waren. Hoewel u nog tien dagen bij de bank bent blijven werken en u nog meer dan twee weken in hetzelfde huis bleef wonen (CGVS, p.4), hebt u geen verdere incidenten gekend afgezien van de betwiste aanspreking acht dagen later (zie supra). Dit is moeilijk te vatten, indien het menens was en zij u inderdaad zouden viseren.

Tevens moeten een aantal zaken worden opgemerkt in verband met uw gedrag na de aangehaalde feiten. Blijkt, ten eerste, uit de gegevens in uw administratief dossier dat u op geen enkele manier hulp of bescherming heeft gezocht. Zoals u aanhaalde in uw vrije relaas en uw schrijven, zou u onmiddellijk na de bedreiging uw zus in België gecontacteerd hebben om uw reis daarginds te plannen (CGVS, p.7-8). Vier dagen later vroeg u uw paspoort aan en zes dagen later bood u uw vrijwillig ontslag aan bij de bank (CGVS, p.7-8). Daarentegen heeft u nooit overwogen om klacht neer te leggen bij de Colombiaanse politie, aangezien uw belagers volgens u zeiden dat ze tot een machtige, gewapende groep behoorden (CGVS, p.7-8). Een klacht bij het openbaar ministerie heeft u evenmin overwogen, omdat dat volgens u gewoon politie in burgerkledij is en zij ook heel bedorven en corrupt zouden zijn (CGVS, p.11). Dient echter te worden aangestipt dat dit een gebrekkige, veralgemeende redenering is, die geen verschoning biedt voor het feit dat u het op zijn minst had kunnen proberen, al was het maar om uw voormalige collega's enige vorm van veiligheid te verschaffen. U kunt dan ook niet aantonen dat de autoriteiten in situ niet bij machte zijn om u enige redelijke vorm van bescherming te bieden, in het geval dat de aangehaalde dreigementen daadwerkelijk zouden hebben plaatsgevonden. Ten tweede mag het verbazen dat u van de zogenaamde aanspreking nimmer gewag gemaakt hebt bij uw werkgever (CGVS, p.10). Gevraagd naar de reden hiervoor, wees u eerst op het feit dat u daar een te laag loon kreeg naar uw goeddunken, wat toch een merkwaardige redenering is. Indien u de vermeende problemen had aangekaart, zou uw werkgever u naar eigen zeggen aangespoord hebben om ontslag te nemen; zo meent u ook. Anderzijds voegde u toe dat uw bazen u dan wel naar de politie zouden hebben gestuurd, niet om u te beschermen, dan wel om de bank in veiligheid te stellen (CGVS, p.10). Geen enkele van deze redenen heeft afdoende overtuigingskracht en kan verklaren waarom u in dergelijke context uw werkgever niet op de hoogte zou hebben gebracht van deze dreiging. Verder gevraagd of men vanuit de bank enige vragen gesteld heeft toen u plotseling ontslag nam, zou u naar

eigen zeggen hebben vermeld dat u een toekomst ging zoeken in een ander land, omdat u te weinig verdiende (CGVS, p.10). De verschillende inconsistenties en onwaarschijnlijkheden in uw verklaringen doen het CGVS vermoeden dat dit in casu daadwerkelijk het geval is.

Verder wordt de ernst en de geloofwaardigheid van uw asielmotieven ondermijnd door de situatie van uw zoon D. (...). Gevraagd naar de reden van zijn toenmalig verzoek om internationale bescherming, gaf u aan dat hij dat deed om veilig te zijn bij u in België, zonder meer (CGVS, p.13). Verder gevraagd of D. (...) een persoonlijke vrees heeft in Colombia, antwoordde u van niet, omdat u hem over geen enkel incident zou verteld hebben; later verklaarde u dan weer dat hij onveilig was in Colombia door uw situatie (CGVS, p.13). Het is eigenaardig dat u uw stiefzoon niet informeerde over de vermeende bedreigingen. Men zou er logischerwijs van kunnen uit gaan dat hij op die manier gepaste veiligheidsmaatregelen zou kunnen treffen. Dat u dit nooit gedaan heeft, gecombineerd met het gegeven dat hij nog ruim 5 maanden in het land gebleven is vooraleer ook naar België te reizen, toont aan dat hij zich daar wel degelijk in veiligheid moet hebben bevonden. Het CGVS twijfelt dan ook aan de oprechtheid van uw verklaringen. Daarenboven beweerde u dat u D. (...) dan wel zou hebben verteld over de aangehaalde dreigementen eens hij zijn asielaanvraag had ingediend (CGVS, p.13). Niettegenstaande keerde hij op 1 februari 2020 terug naar Colombia (CGVS, p.13). Aangezien uw stiefzoon zich ging beroepen op dezelfde asielmotieven als u, doet zijn terugkeer onvermijdelijk afbreuk aan uw voorgehouden vrees voor vervolging en/of ernstige schade.

Tot slot moet worden aangestipt dat er, gezien de onbetrouwbaarheid van uw relaas, evenmin geloof kan worden gehecht aan uw vermoeden dat de daders van de vermeende bedreigingen ook achter de dood van uw stiefzoon M. (...) zouden zitten. Het beeldmateriaal dat u voorlegde ter staving van uw asielaanvraag verandert hier niets aan. De foto's kunnen enkel wijzen op het feit dat er een verkeersongeluk plaatsvond, hoewel hier geen personen bij afgebeeld staan, en op het gegeven dat uw stiefzoon in het ziekenhuis werd opgenomen. Hetzelfde geldt voor de ziekenhuisdocumenten en zijn overlijdensakte die u eveneens indiende. Zij kunnen echter onder geen enkel beding aantonen wat de achterliggende oorzaak van dat ongeval en/of de ziekenhuisopname van uw stiefzoon is. Voorts beeldt de video louter een begrafeniswaagen af die in het verkeer rijdt, zonder meer.

Bovenstaande opmerkingen laten niet toe geloof te hechten aan uw asielmotieven. Derhalve kan er u niet de vluchtelingenstatus worden toegekend, noch de subsidiaire beschermingsstatus cf. artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

De overige documenten die u indiende kunnen bovenstaande beslissing niet ombuigen. Uw internationaal paspoort, identiteitskaart en rijbewijs wijzen louter op uw nationaliteit, herkomst, identiteit en reisweg, hetgeen momenteel niet in twijfel wordt getrokken door het CGVS. Een gelijkaardige opmerking kan worden gemaakt met betrekking tot uw vliegtuigreservatie. Wat betreft het attest van uw werk en uw ontslagbrief, duiden zij louter op het feit dat u tijdens een welbepaalde periode aan het werk was bij een bank in Colombia, maar vormt het geen enkel begin van bewijs voor uw beweerde vrees voor vervolging en/of ernstige schade. Aangaande de video's die u neerlegde over de algemene situatie in Colombia, moet worden aangegeven dat zij niet gelinkt zijn met uw individuele situatie. Daarom hebben deze in casu geen bewijswaarde.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de COI Focus République de Colombia: Situation sécuritaire van juni 2018 blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus République de Colombia: Situation sécuritaire van 7 juni 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombie_situation_securitaire_20180607.pdf, en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf, blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander (regio Catatumbo), Arauca, de Pacific-regio (Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó), Antioquia (Bajo Cauca), Zuid-Cordoba en de zuidelijke grensregio. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 slechts 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen 458 burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Het aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld is bijgevolg zeer beperkt in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, namelijk 50 miljoen in 2019 <http://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population/>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, de Pacific-regio, Antioquia, ZuidCordoba en de zuidelijke grensregio afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Voor de volledigheid dient te worden aangegeven dat de DVZ ten aanzien van uw zoon D. A. G. (...) over ging tot een beëindiging van de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4 "en volgenden" en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens meent verzoeker dat de commissaris-generaal een beoordelingsfout heeft gemaakt.

Verzoeker vangt aan met een samenvatting van de motieven van de bestreden beslissing en laat vervolgens wat betreft zijn nood aan bescherming op grond van de artikelen 48/3 of 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet het volgende gelden:

"Verzoekende partij is het niet eens met de manier waarop het dossier door verwerende partij geanalyseerd is, en wenst de volgende opmerkingen te formuleren bij de argumenten die verwerende partij ertoe leiden de door verzoeker geuite vrees voor vervolging/risico op ernstige schade als ongegrond af te doen.

-Verzoeker wenst eerst aan te kaarten dat verschillende elementen van zijn profiel niet in twijfel gestoken zijn door het CGVS, namelijk zijn nationaliteit, het feit dat hij afkomstig is uit de stad Medellin, dat hij er werkte in een bank als administratieve koerier, waarbij hij o.a. s 'avonds de deuren van het gebouw sloot. Dit laatste element blijkt trouwens ook uit het attest afgeleverd door zijn voormalige werkgever op 12 november 2020 waarin vermeld is dat verzoeker o.a. als taak had "cierre de la sede Villanueva diariamente" (vertaling via Googletranslate: "sluiting van het hoofdkantoor van Villanueva dagelijks") (stuk 3)

- Wat betreft het feit dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS niet onmiddellijk de tweede incident vermeld heeft stelt verzoeker dat hij geen advocaat, noch maatschappelijk assistent voor zijn persoonlijk onderhoud had gezien, dat niemand hem het verloop van de procedure had uitgelegd, dat hij zich voor en tijdens het persoonlijk onderhoud nerveus voelde door het feit dat niemand hem gebriefd had over het verloop van het onderhoud en dat hij, vermoedelijk, om die reden niet spontaan de tweede incident vermeld heeft tijdens zijn relaas van de incidenten. Verzoeker denkt nog steeds dat deze aanspreking gelinkt zou zijn aan de groep die zich toegang tot de bank wilde verschaffen.

- Daargelaten deze tweede aanspreking dient te worden opgemerkt dat er niet voldoende redenen bestaan om aan het eerste incident te twifelen, incident dat op zich voldoende zou zijn om de vlucht van verzoeker uit zijn land te rechtvaardigen.

Uit de nota's van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker gedetailleerde verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot dit incident (CGVS, pp.7-9).

Verder blijkt uit de objectieve informatie dat er een groot aantal georganiseerde en gewapende groepen aanwezig zijn in de stad Medellin en dat die groepen verantwoordelijk zijn voor daden van geweld die ervoor zorgen dat er jaarlijks tussen 3000 en 15 000 personen naar andere plaatsen in de stad vluchten: "(...)" (COI Focus veiligheidssituatie in Colombia van 13 november 2019, p.42)

Het feit dat verzoeker aangesproken werd door personen die zich voorstelden als leden van een "machtige gewapende groep" die hem zeiden dat hij hen een dienst moest bieden (CGVS, pp.7-8) is dus absoluut plausibel.

Verzoeker heeft uitgelegd dat zijn echtgenote verhuisd was in juni 2019 (minder dan één maand na het vertrek van verzoeker uit het land) van de wijk Buenos Aires in de municipaliteit van Medellin waar de familie woonachtig was sinds 2000 naar de municipaliteit Bello (CGVS, p.4). Het feit dat de familie verhuisd is van de wijk waar zij bijna 20 jaar woonachtig waren kort na de vlucht uit het land van verzoeker kan geïnterpreteerd als een aanduiding dat zij zich in de wijk niet meer veilig voelden; een onveiligheidsgevoel dat gelinkt kan zijn aan het incident van verzoeker. Met andere woorden is het gedrag van de familie van verzoeker in Colombia coherent met zijn asielrelaas en kan beschouwd worden als een bewijs van de geloofwaardigheid ervan.

- Wat betreft de twijfels van het CGVS bij de door verzoeker voorgestelde gang van zaken, wenst verzoeker de volgende opmerkingen te doen:

-Het feit dat hij gedurende vijf jaar (periode die hij al werkzaam was bij de bank) geen problemen met bendes of gewapende groepen heeft gehad is op zich geen reden om aan het feit dat hij anno 2019 wel problemen heeft gehad te twifelen. Verzoeker legt uit dat de handelaren en ondernemers die een zichtbare activiteit hadden in zijn wijk "la vacuna"¹ aan de benden dienden te betalen. Verzoeker had geen zichtbare activiteit en werd nooit door de benden gevraagd iets te betalen, noch werd hij door een lid ervan gecontroleerd of ondervraagd waardoor hij vermoedt dat de bende zijn professionele activiteit hebben ontdekt omdat een informant van de bende hem heeft gezien toen hij aan te werken was en waarschijnlijk meer bepaald toen hij de deuren van de kantoren van de banken aan te sluiten was en dat die persoon/personen hem vermoedelijk tot de wijk waar hij woonachtig was hem heeft opgevolgd en daar een klein onderzoek heeft gedaan met betrekking tot zijn identiteit, zijn familie en zijn gewoonten. Zo zou, volgens verzoeker, die informant de informatie aan hogere geplaatst leden van de bende hebben doorgegeven dat hij zich "C. M. (...)" noemde, dat hij de gewoonte had om zaterdag naar buiten te gaan om een paar aankopen te doen,...waardoor het mogelijk werd voor die hogere geplaatst leden hem op 20 april aan te treffen dichtbij zijn woning en hem de indruk geven dat zij hem en zijn familie inderdaad goed kenden. Dat hij gedurende 5 jaar geen problemen heeft gekend kan volgens verzoeker – die eerder als bewaker gewerkt en had dus veel ervaring in de veiligheidssector – te wijten zijn aan het feit dat hij altijd zeer discreet handelde op het moment van het sluiten van de deuren en dat hij voorzorgsmaatregelen nam om zo veel mogelijk te vermijden geïdentificeerd te worden omdat hij wist dat hij een gemakkelijk prooi zou zijn voor criminele die toegang tot de bank wensden te krijgen. Verzoeker vermoedt ook dat het is dankzij zijn discretie en de voorzorgsmaatregelen die hij nam dat hij niet eerder problemen heeft gehad.

-Het feit dat de personen die hem hebben aangesproken geen wapen tegen hem gericht hebben betekent niet dat zij geen criminelen zijn die hem degelijk wensten te gebruiken om toegang te krijgen tot de kantoren van de bank. Hun gedrag, de woorden die zij gebruikten en hun toon (CGVS, p. 9) waren voldoende om verzoeker te laten begrijpen dat het geen grap was, dat zij serieus waren, dat hij hun bevel zou moeten gehoorzamen en om vervolgens verzoeker bang te maken. Het CGVS kan niet gevolgd worden als het stelt dat het "louteren aansprekingen" waren; de inhoud van de discussie was voldoende precies en duidelijk om verzoeker te laten begrijpen dat hij geen andere keuze had dan met de bende samen te werken.

-Het CGVS stelt dat het merkwaardig is dat de bendeleden niets zeiden over hoe zij een volgende keer contact met verzoeker zouden opnemen. Volgens ons is dat helemaal niet merkwaardig: de bendeleden wisten wie verzoeker was, waar hij woonde, waar hij werkte. Het was zeer eenvoudig voor hen om in contact met verzoeker te treden indien zij dat wensten. Dat is verder ook iets dat verzoeker nog banger

maakte omdat dit gaf hem de indruk dat de benadeelden degelijk alles wisten over zijn leven en ook hem overal zouden kunnen terugvinden.

-Wat betreft het feit dat hij nog tien dagen bij de bank is blijven werken, dat hij nog meer dan twee weken in hetzelfde huis is blijven wonen en dat hij geen verder incident heeft gekend (behalve de betwiste aanspreking acht dagen later) is het volgens ons geen voldoende zwaarwichtige aanduiding dat de "aansprekingen" nooit concreter zouden zijn geworden.

- Het CGVS doet verder een paar opmerkingen in verband met het gedrag van verzoeker na de aangehaalde feiten. Het CGVS merkt op dat verzoeker op geen enkele manier hulp of bescherming heeft gezocht; hij heeft geen klacht bij de politie noch bij de Fiscalia ingediend. Verzoeker legde uit dat hij dat niet heeft gedaan omdat hij weet dat de politie en het parket corrupt zijn en banden hebben met de benden. (CGVS, pp. 10-11)

Volgens Transparency International heeft Colombia een score van 37 op 100 qua corruptieniveau van de publieke sector (100 zijnde de "very clean" landen)², wat de rechtvaardiging van verzoeker voor het feit dat hij geen klacht heeft durven indienen omwille van de corruptie en de banden tussen de politie, het parket en de benden/gewapende groepen geloofwaardig maakt.

Zelfs als hij zulke klacht had ingediend, dan nog blijkt uit de objectieve informatie dat hij vermoedelijk niet over een effectieve bescherming had kunnen beschikken in de zin van artikel 48/5 §2 van de wet van 15 december 1980. Het verslag "Situation of human rights in Colombia Report of the United Nations High Commissioner for Human Rights"³ de dato februari 2020, bevat informatie die de indruk van verzoeker met betrekking tot het gebrek aan effectieve bescherming bevestigt. Zo staat er o.a. de volgende informatie daarin te lezen :

"(...)" (we onderlijnen)

Wat betreft het feit dat hij niets aan zijn werkgever heeft gezegd met betrekking tot het incident dat hij meegemaakt heeft heeft hij zijn gedrag op een gedetailleerde manier tijdens het persoonlijk onderhoud uitgelegd (CGVS, p. 10)

Volgens verzoeker was de enige pertinente actie die hij kon doen om aan verdere problemen te ontsnappen het land verlaten en dat heeft hij ook bijna onmiddellijk gedaan.

In tegenstelling tot het standpunt van het CGVS menen we dat het gedrag van verzoeker coherent is in de heersende context in Colombia.

- Wat betreft het feit dat verzoeker zijn zoon D. (...) niet geïnformeerd heeft over de bedreigingen die hij heeft gehad legt verzoeker uit dat hij niemand over zijn problemen geïnformeerd heeft behalve zijn zus die in België woonachtig is en dan nog pas na zijn aankomst in België. Verzoeker legt uit dat het een manier was om zijn familie te beschermen. Uit zijn ervaring als bewaker weet verzoeker dat je moet zwijgen, anders trekt het problemen aan en dat het beter is niets te zeggen over de problemen zelfs niet aan de familie. Nu, het is echter niet zo dat verzoeker geen middelen heeft genomen om zijn familie te beschermen; zo heeft hij zij hen gezegd dat zij moesten verhuizen waardoor zij in juni 2019 in de municipaliteit Bello zijn gaan wonen (CGVS, pp. 4 en 10) Tijdens de 5 maanden die hij in Colombia is gebleven na de incidenten die zijn vader had meegemaakt is D. (...) zeer weinig naar buiten gegaan. Vier maanden later, in februari 2020, heeft hij beslist vrijwillig terug te keren naar Colombia. Tijdens het persoonlijk onderhoud heeft verzoeker uitgelegd waarom zijn zoon die beslissing genomen heeft: "(...)" (CGVS, p.5) In dat verband is het belangrijk op te merken dat het niet betwist is dat de stiefzoon van verzoeker, zoon van zijn echtgenote, M. (...), op 1 juli 2019 om het leven is gekomen, wat ook de uitleg van verzoeker met betrekking tot de redenen waarom zijn zoon D. (...) naar Colombia teruggekeerd is aannemelijk maakt.

- Als gevolg menen we dat het asielrelaas van verzoeker geloofwaardig is en dat er aangenomen kan worden dat verzoeker degelijk zijn land van herkomst gevlucht heeft omwille van een vrees vervolgd te worden/een risico ernstige schade op te lopen en dit omdat hij gevraagd werd met een machtige gewapende groep samen te werken, iets dat hij niet wenst(e) te doen en ook niet heeft gedaan.

De groeperingen in Colombia vormen een actor bedoeld in artikel 48/5, § 1, b) of c) van de Vreemdelingenwet.

Het feit dat hij zijn land van herkomst verlaten heeft in plaats van met hen samen te werken zou als vorm van verzet tegen de autoriteit van de gewapende groep geïnterpreteerd worden.

Dit verzet vormt wel degelijk de uiting van een politieke overtuiging, met name het standpunt dat men de bendes of groeperingen niet in deze positie wil bestendigen.

De vervolging door de bende die verzoeker vreest, is in wezen geen vervolging om louter economische redenen, maar betreft een vervolging die het vervolg is van een (politieke) verzetsdaad ten opzichte van de autoriteit van de bende/gewapende groep.

Verzoeker vreest dan ook wel degelijk vervolging omwille van zijn politieke overtuiging, in de zin van de Conventie van Genève.

Verzoeker komt dan ook in aanmerking voor de toekenning van de vluchtelingenstatus.

Minstens dient te worden vastgesteld dat verzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, en dient hem het subsidiaire beschermingsstatuut te worden toegekend.

Dat een statuut van internationaal bescherming hem dient te worden toegekend is verder ook het gevolg dat er in Colombia enerzijds, zoals eerder aangetoond, geen sprake is van effectieve bescherming in de zin van artikel 48/5§2 de van wet van 15 december 1980 en anderzijds dat verzoeker er niet over een redelijke alternatieve van interne vestiging beschikt in de zin artikel 48/5, § 3 daar uit de objectieve informatie blijkt dat de situatie in Bello waar zijn echtgenote en zijn zoon nu woonachtig zijn onveilig is: "(...)” COI Focus veiligheidssituatie in Colombia van 13 november 2019, p.42)”

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift wordt een attest van verzoekers voormalige werkgever, afgeleverd op 12 november 2020, als nieuw stavingstuk gevoegd.

2.2.2. Op 28 januari 2021 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet op de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarin (onder meer) wordt gerefereerd aan de COI Focus “Colombia: veiligheidssituatie” van 27 juli 2020.

2.2.3. Bij een op 5 februari 2021 neergelegde aanvullende nota voegt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een klacht die hij per internet vanuit België bij de *Fiscalía* in Colombia heeft ingediend, evenals de vertaling ervan in het Frans.

2.3. Beoordeling

2.3.1. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hij er niet in geslaagd is om zijn vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) of b), van de Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken, nu (i) zijn

verklaringen niet volledig consistent zijn met wat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) aangaf en evenmin met de brief die hij voorlegde, (ii) er twijfels kunnen worden geplaatst bij de door hem voorgestelde gang van zaken, (iii) hij op geen enkele manier hulp of bescherming heeft gezocht en van de zogenaamde aanspreking nooit gewag heeft gemaakt bij zijn werkgever, (iv) hij zijn stiefzoon D. niet informeerde over de vermeende bedreigingen en deze, hoewel hij zich op dezelfde asielmotieven ging beroepen, op 1 februari 2020 naar Colombia terugkeerde, (v) evenmin geloof kan worden gehecht aan zijn vermoeden dat de daders van de vermeende bedreigingen ook achter de dood van zijn stiefzoon M. zouden zitten, en (vi) de documenten die hij indiende de beslissing niet kunnen ombuigen, en omdat (B) er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart dat hij op 20 april 2019 door drie mannen in een auto gevraagd werd om voor hen de deuren te openen van de bank waar hij werkte. Hoewel hij weigerde, zouden ze gezegd hebben dat hij het moest doen en dat ze later nog contact met hem gingen opnemen. Op aansporing van zijn zus, die in België woont, zou verzoeker vervolgens op 24 april 2019 zijn paspoort hebben aangevraagd, op 26 april 2019 zijn ontslag hebben ingediend en op 30 april 2019 zijn gestopt met werken. Op 28 april 2019 zou verzoeker, toen hij op zijn motorfiets aan een verkeerslicht stond, nog eens zijn aangesproken door een aantal onbekenden in een auto. Hij zou er niet op zijn ingegaan en door het rode licht zijn weggereden. Op 8 mei 2019 zou verzoeker Colombia verlaten hebben.

Verzoeker verklaart tevens dat hij in België op 1 juli 2019 te weten kwam dat zijn stiefzoon M. bij een verkeersongeval in Medellín om het leven kwam. Verzoeker vermoedt dat er kwaad opzet in het spel is en dat zijn belagers verantwoordelijk zijn voor de dood van zijn stiefzoon.

Ter staving van zijn verzoek legde verzoeker in de loop van de administratieve procedure zijn paspoort, zijn identiteitskaart, een zelfgeschreven brief met zijn vluchtrelaas en een USB-stick met algemene informatie over de algemene situatie in Colombia en foto's en video's in verband met de dood van zijn stiefzoon, evenals fotokopieën van zijn rijbewijs, van zijn vliegtuigreservatie, van een attest van zijn werk, van zijn ontslagbrief, van de overlijdensakte van zijn stiefzoon M., en van medische documenten neer (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 5, map met 'documenten').

Wat betreft het paspoort, de identiteitskaart, het rijbewijs en de vliegtuigreservatie, stelt de Raad vast dat deze stukken louter betrekking hebben op verzoekers nationaliteit, herkomst, identiteit en reisweg. Deze elementen houden evenwel geen verband met de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten en vrees en kunnen deze dan ook niet staven. Het werkattest en de ontslagbrief duiden erop dat verzoeker in Colombia tewerkgesteld is geweest bij een bankinstelling. Deze stukken vormen evenwel geen bewijs van de feiten die verzoeker aanhaalde als reden van zijn vertrek uit Colombia. De door verzoeker zelfgeschreven brief bevat verzoekers eigen verklaringen en kan om evidente redenen niet dienen als bewijs van de waarachtigheid van wat er geschreven staat. De informatieve video's over de algemene situatie in Colombia zijn niet gelinkt met verzoekers individuele situatie en kunnen verzoekers persoonlijke vrees voor vervolging dan ook niet staven. Uit de foto's kan mogelijks worden afgeleid dat er een verkeersongeluk heeft plaatsgevonden en dat verzoekers stiefzoon M. in het ziekenhuis werd

opgenomen. Een link tussen deze gebeurtenissen wordt hiermee niet aangetoond, laat staan een link tussen deze gebeurtenissen en de door verzoeker aangehaalde feiten van vervolging. De video beeldt louter een begrafeniswaagen af die in het verkeer rijdt. Uit de ziekenhuisdocumenten en de overlijdensakte kan worden afgeleid dat verzoekers stiefzoon M. in het ziekenhuis werd opgenomen en op 1 juli 2019 is overleden. Of deze ziekenhuisopname en dit overlijden verband houden met de door verzoeker aangehaalde problemen kan hieruit echter niet blijken.

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een attest van zijn voormalige werkgever. De Raad stelt vast dat dit stuk niet is voorzien van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waardoor het dan ook niet in overweging wordt genomen. Ten overvloede voegt de Raad hier nog aan toe dat verzoekers tewerkstelling in Colombia niet betwist wordt.

Bij zijn aanvullende nota voegt verzoeker een klacht die hij per internet vanuit België bij de *Fiscalia* in Colombia heeft ingediend. Deze klacht bevat louter de verklaringen van verzoeker over de door hem aangevoerde feiten, doch deze worden op geen enkele wijze gestaafd of bevestigd. Uit niets blijkt dat deze verklaringen werden onderzocht, laat staan gegrond bevonden door de bevoegde instanties. De loutere omstandigheid dat verzoeker een klacht heeft neergelegd, kan dan ook niet worden beschouwd als een objectief bewijs van de feiten die in deze klacht worden vermeld. Bovendien is het niet ernstig dat verzoeker deze klacht pas heeft ingediend nadat hem de bestreden beslissing werd ter kennis gebracht.

De Raad besluit dat verzoeker een zekere inspanning heeft geleverd om zijn verzoek om internationale bescherming te staven met documenten en beeldmateriaal, maar dat deze stukken niet volstaan om een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met de neergelegde stukken, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

Wat dit betreft, merkt de commissaris-generaal op goede gronden op dat verzoekers verklaringen op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) niet volledig consistent zijn met wat hij bij de DVZ aangaf en met de brief die hij voorlegde. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“Op de zetel van het CGVS werd er u gevraagd om gewag te maken van álle incidenten die geleid hebben tot uw vertrek en die maken dat u niet meer zou kunnen terugkeren naar Colombia. Hierop haalde u één persoonlijk incident aan, namelijk de vermeende aanspreking op straat op 20 april 2019 (CGVS, p.7-8). U bevestigde tot tweemaal toe dat er slechts één gebeurtenis plaatsvond (CGVS, p.8, 9), en ook in uw schrijven wordt enkel dat ene incident vermeld. Nochtans verklaarde u op het eerste onderhoud bij de DVZ dat u 8 dagen later nog eens werd aangeklampt op straat (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Aangezien u, volgens uw verklaringen aldaar, zou afgeleid hebben dat men toen uw routine aan het volgen was, lijkt ook deze gebeurtenis het vermelden waard bij uw tweede interview op het CGVS (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Dit deed u echter niet. Ook in de zelfgeschreven brief, waarin u een oplijsting geeft van uw vermeende vluchtmotieven, wordt met geen woord gerept over een tweede aanspreking (zie document en vertaling toegevoegd aan de groene map van het administratief dossier). Geconfronteerd met voorgaande vaststellingen, antwoordde u dat het die tweede keer niet ging om dezelfde individuen als degenen die u op 20 april 2019 aanspraken (CGVS, p.9). U specificeerde ook dat de personen in kwestie toen uw naam zeiden en vroegen hoe het met u ging, zonder meer, waarop u wegreed door een rood licht (CGVS, p.9). Uit uw verklaringen blijkt niet dat zij u nog gevolgd waren, noch dat u die dag enige problemen ondervond door toedoen van die mensen. Dat deze aanspreking gelinkt zou zijn aan de groep die zich toegang tot de bank wilde verschaffen, is dan ook een vergezochte speculatie van uwentwege, die u overigens op geen enkele manier kunt staven. Wat betreft uw brief, verklaarde u dan weer dat de tweede gebeurtenis er niet in staat, omdat uw neefje in België die zou getypt hebben en het zou gaan om een onoplettendheid van hem (CGVS, p.10). Gezien het blad toen al afgeprint was en u hem niet verder wilde lastigvallen, heeft u de brief niet nogmaals laten wijzigen (CGVS, p.10). Dit argument raakt kant nog wal en biedt geen enkel soelaas voor uw onbetrouwbare verklaringen.”

Waar verzoeker stelt dat hij voor zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS geen advocaat of maatschappelijk assistent had gezien, dat niemand hem het verloop van de procedure had uitgelegd, dat hij zich voor en tijdens het persoonlijk onderhoud nerveus voelde door het feit dat niemand hem

gebrieft had over het verloop van het onderhoud en dat hij, vermoedelijk, om die reden niet spontaan het tweede incident vermeld heeft tijdens zijn relaas van de incidenten, wijst de Raad erop dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat aan verzoeker het verloop van het persoonlijk onderhoud werd uitgelegd en dat de structuur ervan werd overlopen (adm. doss., stuk 4, Bijkomende informatie, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 1). Bovendien had verzoeker ook bij zijn interview bij de DVZ geen advocaat of maatschappelijk assistent gezien en slaagde hij er daar wel in verklaringen af te leggen over het tweede incident. Ten slotte wijst de Raad er nog op dat een zekere mate van stress inherent is aan elk interview, doch er niet aan in de weg staat dat van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij alle gebeurtenissen – en zeker de laatste – vermeldt die hem ertoe hebben genoopt zijn land van herkomst te verlaten. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift nog steeds te denken dat de aanspreking op 28 april 2019 gelinkt zou zijn aan de groep die zich toegang tot de bank wilde verschaffen, doch de vaststelling dat hij van deze aanspreking op het CGVS geen melding maakte, ondergraaft op fundamentele wijze de geloofwaardigheid hiervan.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift laat gelden dat er niet voldoende redenen bestaan om aan het eerste incident – de vraag door drie mannen in een auto om voor hen de deuren van de bank waar hij werkte te openen – te twifelen en dat dit incident voldoende zou zijn om zijn vlucht te rechtvaardigen, gaat hij voorbij aan de volgende motieven van de bestreden beslissing op grond waarvan de commissaris-generaal de door hem vooropgestelde gang van zaken in twijfel stelt:

“Het motief van uw belagers zou zijn om toegang te krijgen tot de bank waar u werkte (CGVS, p.7-8). Verschillende elementen wijzen echter niet in die richting. Zo verklaarde u nog nooit problemen gehad te hebben met bendes of gewapende groepen, dus evenmin in de vijf jaar die u werkzaam was bij de bank (CGVS, p.4, 8). Hetzelfde geldt voor uw collega's (CGVS, p.8). Als een donderslag bij heldere hemel zou u eenmaal aangesproken zijn, niet in de buurt van uw werk, maar wel in de wijk Buenos Aires waar u woonde (CGVS, p.8). Uw belagers waren niet gewapend en het bleef louter bij aansprekingen; bij de DVZ gaf u aan dat zij vriendelijk waren (CGVS, p.9; CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Gevraagd hoe zij een volgende keer contact met u zouden opnemen, zei u dat ze dat op dat moment niets over zeiden (CGVS, p.9). Dit is merkwaardig, rekening houdend met het feit dat zij volgens u koste wat het kost toegang wilden tot de bank. Nog vreemder is dat de belagers na die ene aanspreking schijnbaar alle interesse in u verloren waren. Hoewel u nog tien dagen bij de bank bent blijven werken en u nog meer dan twee weken in hetzelfde huis bleef wonen (CGVS, p.4), hebt u geen verdere incidenten gekend afgezien van de betwiste aanspreking acht dagen later (zie supra). Dit is moeilijk te vatten, indien het menens was en zij u inderdaad zouden viseren.”

Dat verzoeker aangesproken werd door personen die zich voorstelden als leden van een machtige gewapende groep die hem zeiden dat hij hen een dienst moest bieden, mag in het licht van de algemene informatie die hij citeert dan wel plausibel zijn, dat deze personen niet gewapend waren, vriendelijk waren, hem niets zeiden over een mogelijk volgende contact en daarna schijnbaar alle interesse in hem verloren, is dat allerm minst, spijs de gedetailleerde verklaringen die verzoeker aflegde. De bewering dat de echtgenote van verzoeker kort na verzoekers vertrek zou zijn verhuisd naar een andere municipaliteit – die overigens niet wordt gestaafd – doet hieraan geen afbreuk. Verzoeker toont hoe dan ook niet aan dat deze verhuizing gelinkt is aan zijn problemen.

Waar verzoeker aanvoert dat het feit dat hij gedurende vijf jaar geen problemen heeft gehad met bendes of gewapende groepen op zich geen reden is om te twifelen aan het feit dat hij anno 2019 wel problemen heeft gehad, dient er op te worden gewezen dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten dat verzoeker er niet in geslaagd is een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Dat verzoeker geen zichtbare activiteit had, strookt voorts niet met zijn verklaringen dat hij (samen met een bewaker) de deuren van de bank sloot (adm. doss., stuk 4, Bijkomende informatie, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4). Verzoeker geeft nog aan dat hij daarbij altijd discreet tewerk ging en voorzorgsmaatregelen nam, doch licht niet toe hoe hij dat dan deed en hoe het komt dat men hem na vijf jaar dan toch de bank zou hebben zien sluiten. Verder verklaart dit niet waarom men verzoeker de dagen nadien niet meer heeft aangesproken, hoewel hij nog tien dagen bij de bank bleef werken en in hetzelfde huis bleef wonen.

Waar verzoeker nog aanvoert dat het gedrag van de personen die hem aanspraken, de woorden die zij gebruikten en hun toon voldoende waren om hem bang te maken en om hem te laten begrijpen dat het geen grap was, dat zij serieus waren, dat hij hun bevel zou moeten gehoorzamen, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en

die bovendien niet strookt met de vaststelling dat de betrokkenen na die ene aanspreking schijnbaar alle interesse in hem verloren.

Voorts voert verzoeker nog aan dat het helemaal niet merkwaardig is dat de benedeleden niets zeiden over hoe zij een volgende keer contact met hem zouden opnemen, nu zij wisten wie hij was, waar hij woonde en waar hij werkte, zodat het voor hen zeer eenvoudig was om met hem in contact te treden indien zij dat wensten. De Raad ziet evenwel niet in – en verzoeker licht niet toe – waarom de benedeleden het zich zo moeilijk zouden maken om een volgende keer zelf contact op te nemen met verzoeker in plaats van meteen af te spreken om verzoeker een volgende keer te contacteren en over te gaan tot actie, indien zij er daadwerkelijk op uit waren om met verzoekers hulp de bank te beroven.

Waar verzoeker het gegeven dat hij nog tien dagen bij de bank is blijven werken, dat hij nog meer dan twee weken in hetzelfde huis is blijven wonen en dat hij geen verder incident heeft gekend geen voldoende zwaarwichtige aanduiding acht om te kunnen stellen dat de aansprekingen nooit concreter zouden zijn geworden, wijst de Raad erop dat het aan verzoeker toekomt om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Gelet op zijn verklaringen dat de personen die hem aanspraken niet gewapend waren, vriendelijk waren, hem niets zeiden over een mogelijk volgende contact en gelet op de vaststelling dat zij daarna schijnbaar alle interesse in hem verloren, is verzoeker daarin niet geslaagd.

Daarnaast is de Raad van oordeel dat – daargelaten de vraag of er in Colombia sprake is van een effectieve bescherming – de vaststelling dat verzoeker, hoewel hij na het incident waarbij hij volgens zijn verklaringen werd aangesproken door drie mannen die wilden dat hij hen in de bank binnenliet nog tien dagen bleef werken bij de bank, zonder hiervoor een goede reden te hebben aan zijn werkgever niets gezegd heeft over wat hem was overkomen, verder afbreuk doet aan de door hem voorgehouden vrees. In de bestreden beslissing wordt hierover als volgt gemotiveerd:

“Gevraagd naar de reden hiervoor, wees u eerst op het feit dat u daar een te laag loon kreeg naar uw goeddunken, wat toch een merkwaardige redenering is. Indien u de vermeende problemen had aangekaart, zou uw werkgever u naar eigen zeggen aangespoord hebben om ontslag te nemen; zo meent u ook. Anderzijds voegde u toe dat uw bazen u dan wel naar de politie zouden hebben gestuurd, niet om u te beschermen, dan wel om de bank in veiligheid te stellen (CGVS, p.10). Geen enkele van deze redenen heeft afdoende overtuigingskracht en kan verklaren waarom u in dergelijke context uw werkgever niet op de hoogte zou hebben gebracht van deze dreiging. Verder gevraagd of men vanuit de bank enige vragen gesteld heeft toen u plotseling ontslag nam, zou u naar eigen zeggen hebben vermeld dat u een toekomst ging zoeken in een ander land, omdat u te weinig verdiende (CGVS, p.10). De verschillende inconsistenties en onwaarschijnlijkheden in uw verklaringen doen het CGVS vermoeden dat dit in casu daadwerkelijk het geval is.”

Door in het verzoekschrift te laten gelden dat hij zijn gedrag op een gedetailleerde manier tijdens het persoonlijk onderhoud heeft uitgelegd en te poneren dat zijn gedrag coherent is in de heersende context van Colombia – zonder evenwel specifiek te duiden in welk opzicht de heersende context van Colombia met zich zou brengen dat men zijn werkgever en collega's niet inlicht over een dreigend gevaar –, weerlegt noch ontkracht verzoeker de hierboven aangehaalde concrete motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier en pertinent en terecht zijn.

Ten slotte kan de commissaris-generaal worden gevolgd waar hij van oordeel is dat de ernst en de geloofwaardigheid van verzoekers asielmotieven ondermijnd wordt door de situatie van zijn zoon. De bestreden beslissing bevat hierover de volgende toelichting:

“Gevraagd naar de reden van zijn toenmalig verzoek om internationale bescherming, gaf u aan dat hij dat deed om veilig te zijn bij u in België, zonder meer (CGVS, p.13). Verder gevraagd of D. (...) een persoonlijke vrees heeft in Colombia, antwoordde u van niet, omdat u hem over geen enkel incident zou verteld hebben; later verklaarde u dan weer dat hij onveilig was in Colombia door uw situatie (CGVS, p.13). Het is eigenaardig dat u uw stiefzoon niet informeerde over de vermeende bedreigingen. Men zou er logischerwijs van kunnen uit gaan dat hij op die manier gepaste veiligheidsmaatregelen zou kunnen treffen. Dat u dit nooit gedaan heeft, gecombineerd met het gegeven dat hij nog ruim 5 maanden in het land gebleven is vooraleer ook naar België te reizen, toont aan dat hij zich daar wel degelijk in veiligheid moet hebben bevonden. Het CGVS twijfelt dan ook aan de oprechtheid van uw verklaringen. Daarenboven beweerde u dat u D. (...) dan wel zou hebben verteld over de aangehaalde dreigementen eens hij zijn asielaanvraag had ingediend (CGVS, p.13). Niettegenstaande keerde hij op 1 februari 2020 terug naar Colombia (CGVS, p.13). Aangezien uw stiefzoon zich ging beroepen op dezelfde

asielmotieven als u, doet zijn terugkeer onvermijdelijk afbreuk aan uw voorgehouden vrees voor vervolging en/of ernstige schade.”

Het betoog dat verzoeker aan zijn familie – behalve aan zijn zus in België – niets heeft gezegd over zijn problemen om hen te beschermen, kan niet overtuigen. Het is immers in het belang van zijn familieleden dat zij weten dat zij door de problemen van verzoeker zelf mogelijks ook een risico lopen en dat zij extra voorzichtig zijn. Dat verzoeker hen zou hebben gezegd dat zij moesten verhuizen waardoor zij in juni 2019 in de municipaliteit Bello zijn gaan wonen, doet hieraan geen afbreuk, nu zijn familieleden aldus nog steeds meer dan een maand aan een ernstig risico zouden zijn blootgesteld indien geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen. Dit is niet geloofwaardig. Dat zijn zoon tijdens de vijf maanden na verzoekers vertrek zeer weinig naar buiten zou zijn gegaan, betreft een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die bovendien weinig logisch overkomt, gezien zijn zoon zich door verzoekers zwijgen over zijn problemen van geen gevaar bewust moet zijn geweest.

Waar verzoeker nog laat gelden dat zijn zoon naar Colombia is teruggekeerd omdat zijn stiefzoon – de broer van zijn zoon – op 1 juli 2019 om het leven was gekomen en zijn zoon en zijn vrouw – de moeder van zijn zoon en stiefzoon – het hierdoor erg moeilijk hadden, verschoont hij weliswaar het handelen van zijn zoon, doch doet hij geen afbreuk aan de vaststelling dat dit handelen de ernst en de geloofwaardigheid van zijn asielmotieven ondermijnd.

Omwille van de voorgaande vaststellingen en overwegingen kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers verklaringen als zouden benadeelden hem hebben aangesproken om hen de toegang te verschaffen tot de bank waarvoor hij werkte en kan bijgevolg evenmin geloof worden gehecht aan verzoekers verklaringen als zouden deze benadeelden achter de dood van zijn stiefzoon hebben gezeten.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.3.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.3.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat hieraan geen geloof kan worden gehecht.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Colombia zou hebben gekend.

2.3.3.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Te dezen is de commissaris-generaal in de bestreden beslissing van oordeel dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Ook in haar op 28 januari 2021 neergelegde aanvullende nota komt verwerende partij op basis van meer recente informatie tot dit besluit.

Verzoeker brengt geen elementen of argumenten aan ter betwisting van dit besluit of van de vaststellingen en overwegingen op basis waarvan de commissaris-generaal tot dit besluit is gekomen.

2.3.3.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en kon hij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin wordt een beoordelingsfout aangetoond.

2.3.6. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN